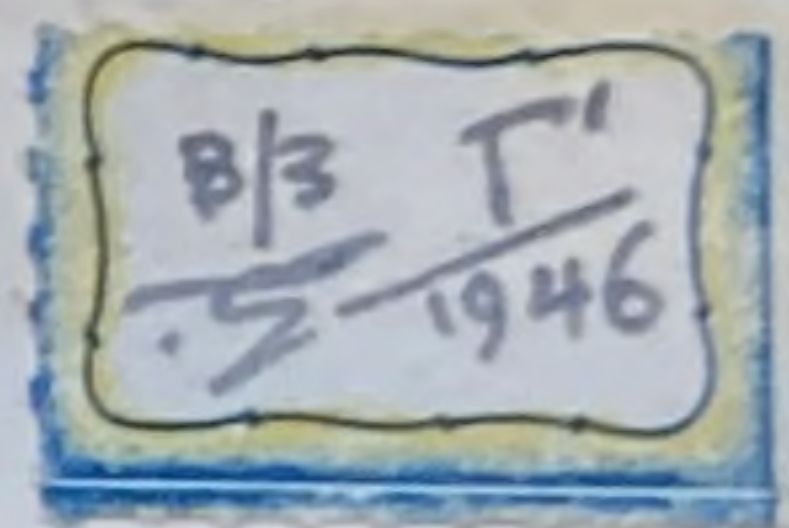

ΙΑΣ. ΔΕΠΟΥΝΤΗ

Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ : ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 15 - ΑΘΗΝΑ
1946

ΙΑΣ. ΔΕΠΟΥΝΤΗ

Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 15 - ΑΘΗΝΑ

1946

ΗΤΗΥΟΝΕΑ ΣΑΙ

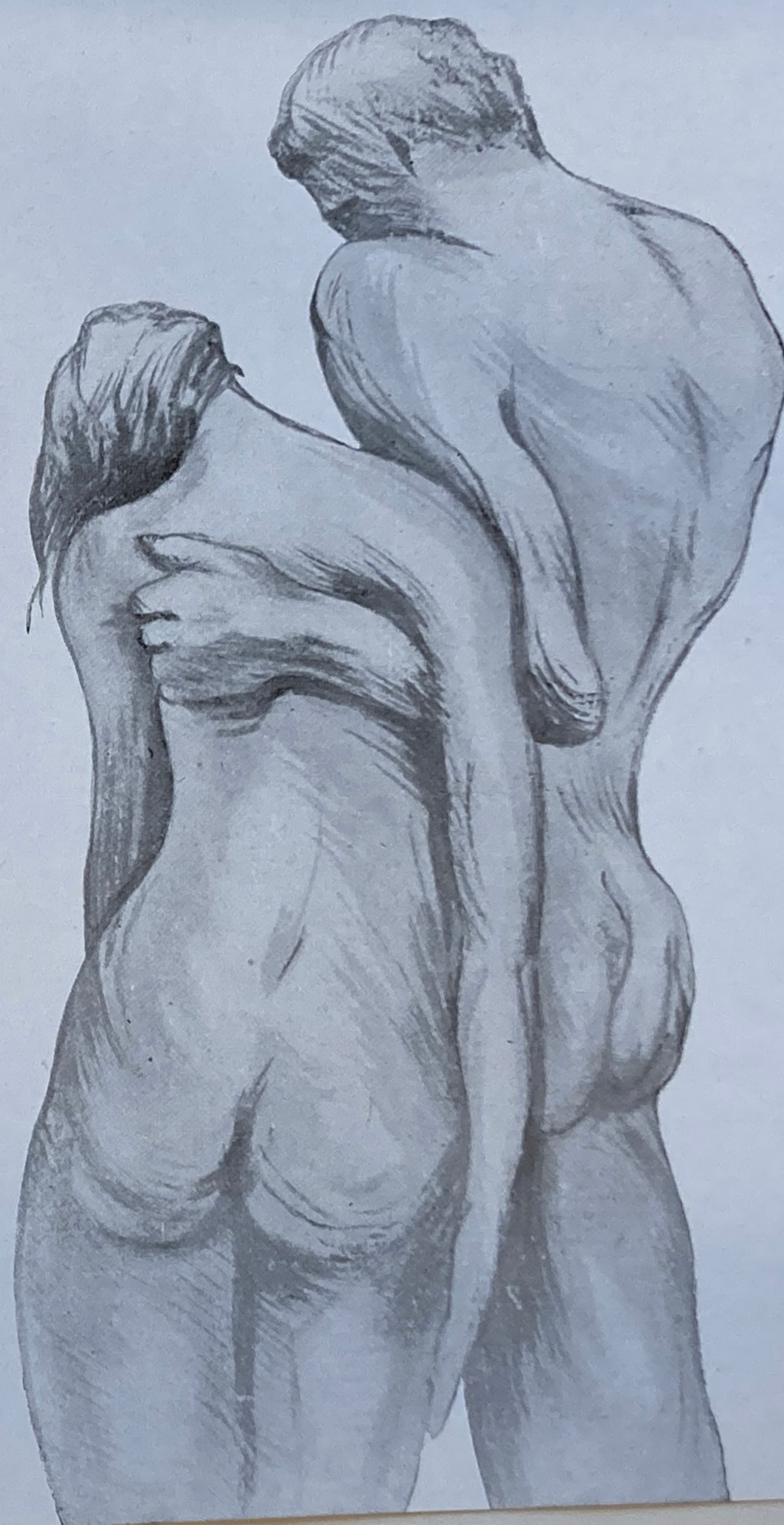
Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

54

«Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ»

Ἔργο τῆς ζωγράφου ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ

Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ

(Ὁρθοστημένος ἔμπρὸς στήν Πύλη τῆς Δημιουργίας, Καλωσορίζει.)—Ἀδέρφια! μὲ μάρμαρα ὄρθια φτερά, Ψυχές! ἀπὸ θάνατο καὶ θρύλο, φτασμένες, ὦ ψυχές Τῶν νεκρῶν ἀδερφίων μου Ἡρώων τῆς Ἑλλάδας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

—Κάθε αὐγή, ἀπ' τῆς Ἀλβανίας τὴν Κορφή,
Ἀπὸ τοὺς τέσσερις αἰῶνες τῆς Ἀντίστασης,
Ἀπὸ τὴν συναυλία τῶν παιδιῶν τοῦ Δεκέμβρη,
Ὡριμάζει ὁ ψαλμὸς τοὺς τὸν Ἥλιο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΘΥΤΗΣ

—«Ἴδε! πύρινη ἡ Ὁδὸς τῶν μαρτυρίων τοὺς...»
Πλήθη, σύντροφοι, θύελλες, φλογέρες τῆς Ρούμελης,
Σύννεφα τοῦ Παρνασσοῦ, κύματα τοῦ Αἰγαίου
Ξυπνοῦν τὸν ἀκάθιστον Ὑμνο τοῦ Ἀγώνα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΥΜΝΩΔΟΣ

—ὦ! πατριῶτες μου ἀπ' τὴν Ἑλλάδα!
Τὴν πατρίδα τῶν ξύλινων Σταυρῶν,
Τὴν πατρίδα τῆς ἔρημης κλίνης,
Τὴν πατρίδα τοῦ «ἄγνωστου θεοῦ» μου—Ζωή!

ΑΛΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ

(Θλιμένος, με τὸ φτερό τὸς κλείνει τὸ ἔμπα.)
—Σύντροφοι! Πατρίδα τοῦ Θεοῦ ποὺ σὲ ἀγάπησε,
Ἑλλάδα! με προστάζουν τῶν νεκρῶν Σου παιδιῶν
Οἱ ψυχές νὰ σταθοῦν, ὡς τ' ἀδέρφια μου, στὰ μάταια τείχη.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ

(Ψέλνει, κρυμένος, στὸ χάος, με τρόμο.)—Ὡσαννά!
Ὡσαννά... ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς Ὑψίστοις!
Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος λαός!
Με τὸ Νόμο—ὦ Θεέ μου!—ποὺ νικούσε τὸ Χρόνο!

ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ Ο ΧΟΡΟΣ

—Ὡσαννά! Μ' ἂν νικήσει τὴ μοίρα τοῦ Αἰώνιου!
Οἱ οὐρανοὶ θὰ θρηνοῦν τὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδας!
Ὡ! γι' Αὐτήν, ποὺ δὲ τέλειωσε... νέος Ἀγώνας
Ἀρχίζει, ποὺ πλαταίνει τὸ πνεῦμα τῆς γῆς.

ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ

(Ταπεινωμένο.)—Ὡσαννά... Καὶ μόνο τὸ πνεῦμα τῆς γῆς.
Τὸ γιγάντιο τραγούδι τοῦ Ἀγῶνα, ἐξορισμένο,
Σ' Αὐτῶν τῶν νεκρῶν Ἑλλήνων τὰ χεῖλη,
Εἶν' ἐξόριστη Μνήμη!—Κι' ὦ φόβος, Θεέ, στὴν ψυχὴ μου!

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Με ἥρωϊκὸ περπάτημα ὁ λαὸς ἐνώνει Ἑσένα,
Ἀθήνα,
Στὸ δρόμο τῆς νυχτιᾶς, τὴν ὥρα ποὺ κεντᾷ ἡ Αὐγὴ Σου
Ἐλευθερία,
Τὸ δουλεμένο ἀνέπλαστον ὑφάδι
Τοῦ Ἀγῶνα.

Σύθαμπα, ἀγάλια ξημερώνει στῶν Ἡρώων τοὺς τάφους
Ὅλης τῆς Γῆς·
Καὶ στὴν ἄστρινην ἀνταύγεια, μ' ἓνα θρύλο ματωμένο,
—Ὡ! Ἀθήνα μου,
Πατρίδα μου Ἑσὺ, στοὺς νεκρούς Σου, νικητήρια,
Πικραμένη ὑμνολογεῖς.

Πετοῦνε, γύρω στὴ σιωπὴ τους, νυχτερίδες ποῦναι
Οἱ ἀπόκρυφοι καημοὶ
Τῆς ἡρωΐδας Σου φυλῆς, ποῦναι τῆς συντροφιάς Σου
Ἡ πρώτη συντροφιά
Ὅλες τίς μέρες, ὅλες τίς νύχτες, κι' ὅλους τοὺς αἰῶνες,
Πάνω στοὺς τάφους Σου, Ἀθήνα.

Καὶ δὲν ὑπάρχει πιά ἱστορία νὰ διπλώσει τ' Ἅγια,
—Ὡ! Ἀθήνα μου,
Πατρίδα μου Ἑσὺ, κορμιὰ τοῦ «Μπάϋρον», τοῦ λαοῦ Σου,
Οὔτε χῶμα πάνω στὴ γῆ,
Μόνο τ' ἀρχαίου Δεκέμβρη, ἀνέσπερο, τὸ φῶς· κι' ὁ τάφος
Τῆς ἀντρείας—Ἀθανασία!

ΕΘΝΙΚΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Τοῦ Pablo Picasso

Ἡ κοροΐδια τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ἦταν λευκή, πεντελική.
Οἱ Σπαρτιάτες ζοῦσαν μὲ κίνδυνο λιονταρίσιον, εὐθύ:
Στὰ πανηγύρια τῶν Μεσσηνίων, ἀκάλεστοι κι' ὠραῖοι
Τοὺς κλέβαν τὰ ὁμορφα κορίτσια, τὴ φύση καὶ τοὺς Θεοὺς.

Κι' ἀρχίναγαν δυὸ πόλεμοι—στὸ ἴδιο φουρκὶ τοῦ Ἥλιου,
Ὁ ἓνας εἴκοσι ἐπτὰ· κι' ὁ ἄλλος τριάντα χρόνια.
Νὰ πάρῃ πίσω ἡ Μεσσηνία τίς κοπέλλες τῆς γρηῃς.
Κ' ἡ Σπάρτη τοὺς ἀκάλεστους ν' ἀπωλέσῃ στρατοὺς, ἀλλί!

Χαμόγελα τῆς ἔστειλεν ἡ Ἀθήνα, κουτσοὺς ποιητὲς
Γιὰ στρατηγούς, τὸν αἰφνίδιο Τυρταῖο, μὲ λύρα ἐξόρμηση,
Μὲ ὁράματα κι' ἐξοφλημένη νίκη ἀπὸ τὰ σύννεφα·
Αὐτόν, ποὺ μὲ νοήματα νίκησε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἄλλου χωριοῦ.

Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ὁ θάνατος τοῦ Μπάϋρον στὸ Μεσολόγγι.
Ἡ Ἑλλάδα δὲν κάνει τάφους στὴν ποίηση καὶ στὸ πνεῦμα τους.
Γιατὶ ζητοῦσε μὲ στίχους κι' ὁ Σόλωνας ἓνα τρελλοκομεῖο
Στὸ χῶμα τῆς, νὰ χωρέσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ Σαλαμίνα.

Γιατὶ τέτια τραγούδια μονάχα στοὺς Θεοὺς ταιριάζαν.
Ὡσπου ὁ Ρήγας Φερραῖος φιλοτέχνησε μιὰ χάρτα
Μὲ βαλκάνιους, συντρόφους, κίτρινους, λευκοὺς, ἀραπάδες—
Μάτια ποὺ γνώριζαν τὸ νόημα... τὸ δίκηο τοῦ ἀδερφοῦ μου.

Γιατὶ τὰ κάστρα, σκοτεινά, ἐκβάλλουν ἀπελπισία κι' ἀτσάλι.
Γιατὶ ὁ Σολωμός, ἥρεμος, τραγουδοῦσε, ὁ θεῖος μας,
Στὸ Εἰκοσιένα ἀπέναντι τὸ ἀρχικὸ ἀνατρίχισμα
Ποὺ συνάζει τὸ φῶς, διαλύει τὰ σκότη, κι' ὁδηγεῖ τοὺς Θεοὺς.

Γιατὶ «οἱ Ἕλληνες Ναζὶ πυροβολοῦσαν ἀπὸ τίς στέγες,
Ὁ λαὸς τοὺς ἀπαντοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο.
Κι' ὁ Σικελιανὸς τί θὰ πρεπε νὰ κάμει;
Κατέβηκε στὸ δρόμο...»

«Νενικήκαμεν!»
Τὰ χρώματά Σας, Δάσκαλε, τ' ἀγοράζετε πλέον
Ἐλεύθερα ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου.
Τὴν ἐξορίαν τοὺς οἱ λέξεις περνοῦν στὴν Ἰσπανίαν.

Στὸν Ὀλυμπο ἓνας πίνακας φουᾶ μ' ὀργὴ λαοῦ.
Τρία χρώματα προστεθῆκαν στὴ δικαιοσύνη τοῦ κάμπου.
Ἡ ἀντίσταση, ἡ ἀντίσταση, κ' ἡ ἀντίσταση—Ἐμπρός, Ζωγραφίζετε.
Τὸ παράθυρό σας στὴν πόλιν μου γράφει Ἐλευθερία.

Σὰς εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν στὴν αἴθουσα
«Οὐέστ Ἐντ Γκάλλερυ», σὲ καρφιά ἀριστοκρατίας
Τοῦ Λονδίνου· μ' ἄλλα λόγια καὶ ἐκεῖ, παρομοίως—
«Γκουέρνικα!»

ΒΡΑΧΟΣ, Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΑΗ 1944

Στην 'Ελλάδα τὸν ἔσπασε τὸ βράχο ἡ θάλασσα
Μαζί με τίς φωτιές τοῦ λαοῦ Προμηθεά τὸ χέρι,
Γιατί κράταγε τῶν ἀητῶν, με ἀγεροφίλημα
Σοφίας, τὸ πέταγμά τους τὸ βαθιὰ παραγμένο,

Ἐνῶ σκίζαν τὰ σώματα—φῶς, νερό, θύελλα
Στὸ γάμο, Αὐτῶν, ποὺ τραγούδησαν, Ζωῆς καὶ Θανάτου,
Κοντὰ στὸ βράχινο στασίδι τοῦ Ὑμηττοῦ, ποὺ ἐστάθη
Ὁ Διγενής, κι' ὁ ἀρχαῖος χορός, τριγύρω, τοῦ Εἰκοσιένα.

Στην 'Ελλάδα τὸν ἔσπασαν τὸ βράχο οἱ Γίγαντες·
Κι' ὁ πρῶτος, νεκρός, τὴ ζήτησε στὴ γῆ μας—Μητέρα,
Τὴν ἀντίκρυσε στὸν οὐρανό του ὁ ἄλλος—Δύναμη
Κι' ὁ τρίτος τὴν πρωταγκάλιασε στὸ δρόμο—Ζωή του·

Κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κι' οἱ σκλάβοι πρῶτοι τὴ φώναξαν,
Στὴ δική τους θυσία λυτρωμένοι—Ἐλευθερία,
Ὅταν χορεύοντας με πῆδημα φωτὸς στὸ σκοτάδι,
Στὴν 'Ελλάδα τὸν ἔσπασε τὸ βράχο κι' ὁ ἄνθρωπος.

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Γενναῖε! Δόξα στὰ ὅπλα Σου, ὕμνοῦν—κ' Ἐσὺ καμπανοκρούστη
Τι δὲ ξυπνᾷς τὴ γιορτινὴ χαρὰ στὸ ἐλληνικό!
Ἀγέρωχος πολέμησες. Δοξάστηκες. Κι' ἀκούστη
Ὁ φοβερὸς παιάνας Σου νὰ σείει τ' ἀρβανικό.

Γενναῖε! Ξύπνα τὴ γιορτινὴ χαρὰ καμπανοκρούστη.
Κι' ἂν χάρισες τὴ Λευτεριά, καὶ δίνουν σου χολή,
Ἡ ἀρβανιτιά, ἀναφαίρετη· κ' ἡ ἀντίσταση ποὺ ἐλούστη
Στῶν ποταμιῶν Σου τὸ αἷμα, «φῶς ἐκ φωτός» κι' ἀντριάς πηγῇ.
28-10-1945

«33 ΗΜΕΡΕΣ»

Στὸν Ποιητὴ

(Ἄνιφτα κι' ἀστόλιστα) δὲ φτάσατε ὡς τὰ Ἡλύσια
Τῆς Ἀθήνας ὦ νιάτα, ἢ παραπονεμένα ἢ μόνα.
Κι' ὁ Δεκέμβρης πατέρας σας, με λαοῦ στόμα, ἐθρήνησε:
«Πέσατε ἀδέρφια Ἐσεῖς, σὲ μάχες κι' ἄνισον ἀγῶνα...»

Καὶ ὕμνος βαθὺς ὑψώθη· κ' ἡ Λύρα, σιδερόχορδη,
Λύρα χοχλαοτή, Ποιητὴ Θρηνωδοῦ, ἐκυβέρνα
Τῆς Ἐλευθερίας τὸ βάδισμα τὸ τρισέβαστο,
Τοῦ τρελοῦ προφήτη λαοῦ τὸ βόγγο, τ' ἄλαλα στέρνα.

Ἄν τέτιο ὁ στοχασμὸς τῶν νεκρῶν σὰς Συντρόφων
Κλείνει, ποτὲ ἢ ποιητικὴ ψυχὴ μου, ἀδάμαστη,
Δὲ θὰ ὑμνοῦσε ἄκαρπον Ἀγῶνα.
Οὔτε τῆς Ἱστορίας τὰ ἑλληνικὰ περάσματα
Μὲ τὴ χρυσὴ γαλήνη τῶν ἀθανάτων
Θὰ ἄνοιγαν τὸν οὐρανὸ τους γιὰ Σᾶς πολικάρια.
Τὸ δίκην τῶν σκλάβων γιγαντῶνει τὴν ψυχὴ σὰς·
Κί' ὅσο τοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ νιώσει ὁ ἄνθρωπος τὸ φοβερό.
Πῶς ἡ θεώρατη κορφή τοῦ δέντρου—Ἐλευθερία
Κί' οἱ βαθιές, οἱ τρισυπόστατες ρίζες του—Λαὸς

Ἰσο ἀπέχουν διάστημα ἀπὸ τὸ ἄπειρο,
Τόση εὐδαιμονία θὰ νιώσουμε ὅλοι μαζί,
Σὰν ἀποθέσουμε τὰ ἔπιθλα τῶν Ἀγώνων μας
Μπροστὰ στὸ «Βασιλέα τῶν Ὁλῶν...»
Τὸν δουλευτὴ ἑλληνικὸ λαό.
Τῆς Ἐλευθερίας βογγοῦν, αἰῶνες, οἱ ἄνεμοι
Στὴν ψυχὴ Του—κ' οἱ Πέρσες τοῦ Ξέρξη, νικημένοι,
Κ' οἱ Θερμοπύλες, ὠδὴ τῆς εὐθύνης, ἡ σκαλιστὴ
Τοῦ Ἡφαίστου, στὰ σκουτάρια τοῦ Ἀλβανικοῦ **Μεγαλείου**—
Τὶ κοινὸς Ἀγῶνας ἀθανατίζει τὴ ζωή.

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΜΗΤΕΡΑ (τραγούδια)
ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ »
Ἡ ΦΩΤΙΑ (ἓνα τραγούδι)
Ἡ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ »

ΕΤΟΙΜΑ ΓΙΑ ΤΥΠΩΜΑ

ΜΗΝΥΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ "Ἡ ΕΞΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ",
ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ ΣΕ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΩΝ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1945 ΣΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Α. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ, ΑΡΙΘΜΗΜΕΝΑ ΑΠΟ 1 - 300

TOY LAIOY

WHITEA
AT MASTYPIKA
H OTIA
H KATATPOH

ETOMA IN TYDMA

WITVIA GANATOT
ALONIZIKH PONIZH

LA TRADITION IN THE
TYPICAL IN THE
ATKINSON TO THE
A. NABARER, ARROWHORN AND T. 22

